

Розділ 1

Острів

Були собі якось четверо дітлахів на ім'я Пітер, Сьюзан, Едмунд та Люсі. Про їхні неймовірні пригоди вже розповідалося в книжечці під назвою «Лев, Біла Відьма та шафа». А сталося так, що, ні про що не здогадуючись, вони відчинили дверцята в шафу — не звичайну, а зачаровану, а відтак опинилися в дивовижних місцях у країні, що зветься Нарнією, де вони, тільки уявіть собі, стали королями та королевами. Поки вони перебували на троні Нарнії, здавалося, минули довгі роки, та, коли вони повернулися додому до Англії через ті самі дверцята в шафі, здавалося, нібито пролетіло зовсім нічого — якась мить. Так чи інакше, ніхто їхньої відсутності не помітив, а самі діти нікому й нічого не розповідали, окрім хіба що одного-єдиного дорослого, що був не за віком тямущий та розумний.

Це трапилося рівно рік тому, а тепер усі четверо сидять собі рядком на лавочці на залізничній станції в оточенні валіз та коробів з іграшками. Незабаром їм знову до школи. До полустанку вони приїхали разом, але далі їхні дороги розійдуться: вже за кілька хвилин прийде потяг, який забере дівчаток до однієї школи, а за пів години підійде ще один і повезе хлопців до іншої. Той шлях до станції, що вони

їхали разом, увижався їм ще на канікулах, але нині, коли наспів час прощатися, всі раптом збагнули, що канікули позаду, а попереду — школа; саме тому, правду кажучи, всіх охопив невимовний сум, тож і вимовити ніхто не міг ані слова, аби підбадьорити, наприклад, Люсі, якій випало їхати до школи-інтернату вперше в житті.

То був напівсонний полустанок у сільській глушині. На платформі нікого не було, окрім них самих. І в цій напівсонній тиші Люсі зненацька голосно зойкнула, як то буває, коли тебе вжалить оса.

— Що з тобою, Лу? — хотів був заспокоїти сестру Едмунд, коли осікся і сам вигукнув щось, наче зойкнув.

— Який гедзь... — почав був Пітер і так само раптом, ніби забувши, що він там збирався сказати, чомусь накинувся на Сьюзан: — Це куди ж ти мене тягнеш?! Ану, відпусти!

— Та я тебе і не чіпала! — обурилася Сьюзан. — Це мене щось тягне кудись, невідомо куди!

— Гей-гей-гей, годі!

Дітлахи презирнулися і помітили, як усі раптом пополотніли.

— Я теє... відчуваю те саме, — прошепотів Едмунд придушеним голосом. — Мене теж... нібито щось тягне. Та ще й як тягне! — додав він трохи згодом. — Ось, знов починається!

— І мене! — вискнула Люсі. — Навіть моторошно стає!

— Дивіться пильніше, прислухайтесь уважніше! — вигукнув Едмунд. — Хапайтеся за руки! Тримайтеся одне одного! Це чаклунство, і до ворожки не ходи! Не баріться!

— Мерщій! — підхопила Сьюзан. — Нумо, взялися за руки! Та що ж це діється?!

Наступної миті і їхній багаж, і лава, і платформа, і навіть сама станція розчинилися в повітрі. А четверо дітлахів, як

трималися за руки, так і опинилися в зовсім іншому місці, а саме в лісі, та ще й такому дрімучому й густому: тут і там стирчали гілки, і продертися було несила. Діти протерли очі й перевели дух.

— Ой, Пітере, — вихопилося у Люсі, — чи не може бути так, що ми знов повернулися до Нарнії?!

— Може бути все що завгодно, — насупив брови Пітер, — бо попереду нічого не видно і на крок. Треба вийти на відкритий простір, якщо взагалі тут такий є.

Та після декількох кроків'яних опіків та уколів колючок у кущах діти на диво швидко видерлися з хащів. Аж тут на них чекала інша несподіванка: на очах усе навкруги посвітлішало, ліс розступився і діти опинилися на довгому піщаному узбережжі — перед ними плескотало ласкаве лазурове море з легкими брижами, накочуючись на берег із ледве чутним шурхотом. У небі ані хмаринки, на небокраї жодної ознаки суходолу. Сонце перебувало там, де воно і повинно бути о десятій годині ранку, а море сліпило блакиттю. Усі разом вдихнули запахи моря.

— Яка краса... що тут казати! — тільки й видихнув Пітер.

За п'ять хвилин усі гасали босоніж прохолодною смугою прибою.

— Звісна річ, це краще, ніж сидіти в задусі в потязі, що тягне тебе до латини, французької й алгебри, — підсумував Едмунд, і на тому всі балачки припинилися, бо тільки заважали шукати на прибережній міліні креветок та крабів.

— Так чи інакше, — зрештою нагадала всім Сьюзан, — але доведеться вирішувати, як нам чинити далі. Це трохи — і треба буде думати, чим утамувати голод.

— Та є ще бутерброди, що їх матуся дала на дорогу, — відмахнувся Едмунд. — Принаймні мої ще зі мною.

— А от мої залишилися в маленькій сумочці на пероні, — побідкалася Люсі.

— Так само, як і мої, — додала Сьюзан.

— А мої в кишені пальта, а пальто — десь тут, на березі. Виходить, маємо два сніданки на чотирьох. Не бага...

— Хай так, але мене турбує не стільки питання, щоб такого попоїсти, скільки — де б роздобути питної води, — промовила Сьюзан.

Щойно вона згадала про воду, всі одразу ж відчули, що їх мучить спрага, як завжди й буває, якщо брєохати в солоній воді під палячим сонцем.

— Щось усе це мені нагадує, — уголос розмірковував Едмунд. — А нагадує воно мені от що: у книжках потерпілих у кораблетроці завжди виносило на якийсь безлюдний острів, де вони неодмінно знаходили джерело солодкої питної води — інакше б і в книжках розповідати було нічого.

— Невже доведеться знову пірнати в ті хащі? — здригнулася Сьюзан.

— А от і ні, — зауважив Пітер. — Якщо тут є джерело — а оскільки ліс густий, так і є, — вони мають бігти до моря, тож, ідучи вздовж берега, ми неодмінно натрапимо на одне з них.

На тому всі потьопали назад, туди, де залишили свої речі та взуття: спершу водою, потім піском — прибережним вогким, а далі скрипучим сухим; він забивався поміж пальці та прилипав до мокрих ніг. Нарешті діти повзувалися.

Едмунд і Люсі ладні були залишити речі на місці та брести пляжем босоніж, бо так їм видавалося зручніше, та Сьюзан розвіяла їхній волелюбний настрій, обізвавши його не інакше, як шаленством.

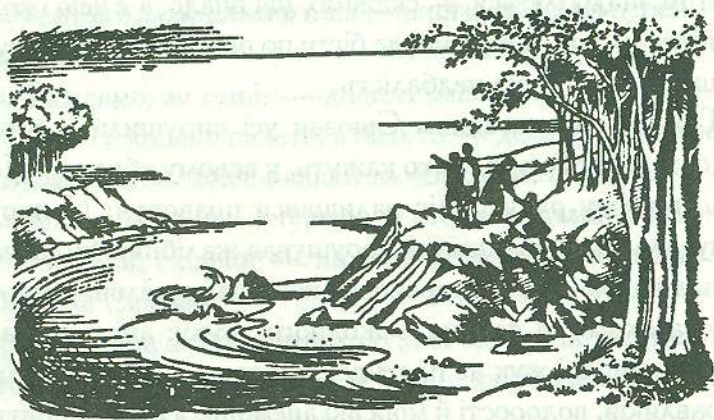
— Коли залишити тут речі, — пояснила вона, — поперше, їх можна потім і не знайти, а по-друге, якщо вони

раптом знадобляться — скажімо, ніч впаде, а з нею і холод прийде, — той, кому випаде бігти по речі бозна-куди, дуже пошкодує про свою недбалість.

Тож за наполяганням Сьюзан усі вирушили в дорогу вздовж берега моря, як то кажуть, у всьому вбранні. Море було по ліву руку, а ліс залишався праворуч. Навкруги панувала тиша, яку деінде порушував жалібний скрик чайки над водою. А от ліс праворуч поставав суцільним муром, з-поза якого не долиняло жодного звуку: ані пташка не цвірінькне, ані жук не прогуде. Дорогою вони натрапляли на равликів, водорості й морські анемони, а ще на спритних маленьких крабів у калюжах серед камінців та усіякі інші цікавинки, та коли людину мучить спрага, цікавість до решти втрачається дуже швидко. Та й ноги, які щойно бігали по прохолодній воді, у гарячому піску тепер насилу тяглися. До того ж Сьюзан і Люсі були змушені нести в руках свої плащі. Едмунд кинув свій на станційній лавочці за хвилину до того, як чаклунська сила підхопила й перенесла всіх сюди. Тож тепер він із Пітером по черзі ніс важке братове демісезонне пальто. Тим часом берег усе помітніше загинався праворуч. За чверть години по тому, як вони минули кам'янисте пасмо, що далеко заходило в море, берегова лінія зробила аж занадто крутий поворот. Відтепер вони опинилися спиною до того місця, де вперше вийшли на берег. Звідси, якщо придивитися, попереду можна було бачити не тільки водний простір, а й якусь землю, так само вкриту буйною рослинністю, як і той ліс, що залишився позаду.

— Цікаво, чи ми й справді на безлюдному острові, чи ці землі десь попереду зникаються? — слушно запитала Люсі.

— Чого не знаю — того не знаю, — чесно відповів Пітер, і всі знову мовчки продовжили путь.

Здавалося б, відповідь прийде сама собою, бо діти просувалися вперед, береги помалу сходилися, і, оминаючи наступну піщану косу, вони сподівалися, що от тепер береги зустрінуться. Та щоразу їхні сподівання не справджувалися. Нарешті шлях їм заступив великий кам'яний кряж. Дітлахи насилу видерлися на нього. Згори було видно далеко... і...

— Отакої... — вихопилося в Едмунда. — Йшли-йшли, а виходить, кружляли по колу! Нам нізащо не дістатися отих лісів, що на тому березі! Ми на острові!

То була правда. Із найвищої брили, де вони стояли, до іншого берега, здавалося, рукою докинути: якихось тридцять-сорок кроків. Та це було найвужче місце між берегами. А далі — як вони могли побачити згори — їхній берег ще крутіше забирав праворуч, а між двома ділянками суходолу знову виднілося відкрите море. Стало зрозуміло, що діти обійшли щонайменше пів острова.

— Ой, дивіться! Що це? — зненацька вигукнула Люсі. Вона махнула рукою в бік сріблястої змійки, що перетинала пляж від лісу аж до самого моря.

— Струмок! Струмок! — підхопили всі в один голос і, хоч як не втомлені були після денного переходу, не гаючи ані хвилинки, гуртом хутко збігли по камінцях та кинулися до нього.

Усі одразу згадали, що біля берега вода каламутна, та ще й з піском, тому, не змовляючись, побігли туди, де струмок витікав із лісу, — там чистіша питна вода. Деревата тулилися тут так само щільно, як і навкруги, та з часом ручай пробив собі глибоке русло поміж оксамитових замшілих берегів, тож у гліб лісу можна було зазирнути, наче в малахітовий тунель, з усіх боків вистелений мохом та листям. Утім, довго не роздивляючись, діти впали на коліна біля першої жовто-брунатної, вкритої брижами вимоїни та припали до води. Обличчям занурившись у струмок і навіть зануривши руки по лікоть, усі тільки пили й пили. Здавалося, що ніякою силою від джерела їх не відірвати.

— А як там щодо бутербродів? — важко відсапуючись, нарешті спитав Едмунд.

— А чи не краще буде їх зберегти на чорний день? — заперчила Сьюзан. — Бо як настане скрута — що робитимемо?

— А знаєте що? — замріяно сказала Люсі. — Тепер, коли ми вже втамували спрагу, то більш за все мені кортить, аби нам так само не хотілось їсти, як тоді, коли ми ще не напилися.

— Як щодо бутербродів?! — наполегливіше гукнув Едмунд, насилу усвідомлюючи зміст слів Люсі. — Для них скрутні часи прийдуть скоріше, ніж для нас. Самі бачите: тут більш спекотно, ніж в Англії. Якщо їх не з'їсти тепер, невідомо скільки вони витримають. Ми тягаємо їх у кишнях уже не одну годину!

Запобігти неминучому псуванню бутербродів можна було одним-єдиним способом. Тому два пакуночки негайно поділили на чотири рівні частини. Цього ледь-ледь вистачило,